

Ustavni sud je po prvi put u pritvorskim predmetima, razgraničio pravo na slobodu i sigurnost i pravo na suđenje u razumnom roku i cijenio revnost nadležnih sudova u postupanju. Ustavnu žalbu, preko svojih branilaca izjavio je M.B., protiv rješenja Apelacionog suda Crne Gore, Kvsž. br. 423/24, od 5. novembra 2024. godine, zbog povrede prava iz čl. 9, 20, 29, 30 i 32 Ustava Crne Gore i čl. 1, 5, 6 i 13 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Ustavni sud je utvrdio da nije došlo do kršenja prava na slobodu i sigurnost iz čl. 29 i 30 Ustava Crne Gore i člana 5 stav 3 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, kao ni člana 6 stav 1 Konvencije - pspekt prava na suđenje u razumnom roku.

Postupku po ustavnoj žalbi je prethodio je postupak pred Apelacionim sudom Crne Gore, pred kojim je potvrđeno rješenje Višeg suda u Podgorici, kojim je produžen pritvor podnosiocu ustavne žalbe. Podnosilac ustavne žalbe se žalio da sudovi nijesu postupali u skladu sa načelom hitnosti, budući da je riječ o pritvorskom predmetu.

Prepoznajući poteškoće koje su inherentne u procesuiranju organizovanog kriminala koji uključuje veliku međunarodnu trgovinu drogom i veoma visok stepen složenosti slučaja podnosioca ustavne žalbe, Ustavni sud smatra da pritvor podnosioca ustavne žalbe, koji je sa ustavnopravnog stanovišta zakonit jer su razlozi za pritvor koji su dati tokom cjelokupnog trajanja postupka, relevantni i dovoljni, za sada ispunjava uslov posebne revnosti, te je samim tim u skladu sa zahtjevima procesnih garancija člana 5 stav 3 Konvencije. Ustavni sud smatra da su razdoblju ispitivanja zakonitosti i opravdanosti optužnice u periodu od 14 mjeseci u kojem je 7 ročišta odloženo, doprinijeli branioci okrivljenih, a ne sud koji je svakomjesečno zakazivao ročišta, dok to što ni nakon 3 mjeseca od potvrđivanja optužnice, nije zakazan niti jedan glavni pretres, može se pripisati predmetnom slučaju, koji je stvorio poteškoće za istražne organe i sud, budući da se tiče procesuiranja organizovanog kriminala koji uključuje veliku međunarodnu trgovinu drogom i veoma visok stepen složenosti. S obzirom na takvu pozadinu, Ustavni sud smatra da se razdoblje ispitivanja zakonitosti i opravdanosti optužnice zajedno sa vremenom u kojem je podnosilac pritvoren (duže od 20 mjeseci) može smatrati spojivim sa zahtjevom „posebne revnosti“ (vidi naprijed citirana predmete *Toth* st. 71 i 78 i *Malkov*, stav 51). Ustavni sud je primijetio da u datim okolnostima suđenje redovno napreduje, odnosno da nije bilo neobjašnjivih perioda odlaganja (vidjeti *Milanković i Bošnjak protiv Hrvatske*, br. 37762/12 i 23530/13 od 26. aprila 2016. godine), a koja odlaganja bi se mogla pripisati neaktivnosti suda, tj. Za koja bi se moglo reći da sud nije ispoštovao „posebnu revnost“ u postupanju u predmetu podnosioca ustavne žalbe.

U odnosu na pravo na pravično suđenje, Ustavni sud, slijedeći odredbe člana 68 stav 2 Zakona o Ustavnom sudu, utvrdio je da podnosilac ustavne žalbe nije dokazao, osim što je naveo povredu prava na suđenje u razumnom roku, da postoje specifične okolnosti koje ukazuju da kontrolni zahtjev i tužba za pravično zadovoljenje, koji pravni lijekovi su istom stajali na raspolaganju, nije ili ne bi bilo djelotvorna u konkretnom slučaju. Prema praksi ESLJP, podnosilac ustavne žalbe mora uložiti određeni pravni lijek koji je djelotvoran, čak i u situaciji ako su organi i/ili sudovi bili i u mogućnosti ili čak ako su bili dužni na sopstvenu inicijativu da razmotre taj

predmet.¹Stoga, Ustavni sud smatra da podnosilac ustavne žalbe nije iskoristio pravna sredstva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku na koja je bio obavezan prije obraćanja Ustavnom sudu, niti je dokazao da ona u konkretnom slučaju nijesu ili ne bi bila djelotvorna, te se stoga sa uspjehom sada ne može pozivati na ovu povredu, iz kojih razloga je ustavna žalba u pogledu ovih navoda nedopuštena.

Odluku možete preuzeti [ovdje](#).

¹ Praksa ESLJP u predmetu *Van Oosterwijck protiv Belgije*, br.7654/76, 9. maj 1978. godine, stav 39; *Gaziyev protiv Azerbejdžana* (odluka) 2758/05, 7. jul 2009. godine.